

Пролог

*Крепостта Масада
Римска провинция Юдея, Светите земи
73 г. сл.н.е.*

– Скоро ще нахлуят – каза младият мъж на име Йоан и извърна поглед от бойниците; в очите му се четеше страх.

Неговият командир – Елиезер бин Яир – не отговори. Надвесен над ръба на крепостната стена от грапав, неодялан пясъчник, той засенчи с ръка очи от яркото слънце и огледа обстановката. Далече долу, в подножието на планината, като гигантски рояци мравки, задъхващи се в прахоляка и безмилостната жега на пустинята, безчетните човешки маси на Десети римски легион довършваха строежа на огромната каменна обсадна рампа.

Дълбоко в душата си Елиезер знаеше, че Йоан е прав. Скоро обсадата щеше да приключи. След броени часове нямаше да им остава нищо друго, освен да гледат безпомощно как колоните римски войници се изкачват по рампата и шурмуват крепостните стени с блеснали на слънцето брони и копия. Нищо друго, освен да чакат клането.

Нима наистина бяха вярвали, че една шепа събрани от кол и въже защитници, много от които жени и деца, ще могат да се съпротивляват до безкрай срещу смазващата мощ на Рим? Нима наистина си бяха въобразявали, че крепостта Масада е непревземаема?

Елиезер бе виждал със собствените си очи на какво са способни заклетите му врагове. Само преди три години той бе успял заедно с неколцина други еврейски въстаници да се спаси от кървавата баня в родния му град Йерусалим, при която римската армия бе изравнила всичко със земята и бе избила милион невинни жители, задето бяха дръзнали да оспорят властта на Цезар. А сега армията, заела позиции около планинската крепост Масада под командването на самия губернатор на Юдея Луций Флавий Силва, бе изпратена специално, за да унищожи последното гнездо на съпротивата. Войските на Силва бяха изградили непробиваема обсадна линия с дължина над десет километра, опасваща основата на планината, така че нито един от въстаниците да не може да избяга отвътре, нито да получи помощ отвън. Покрай крепостните стени бяха разположени обсадните кули на римляните и огромните им катапулти. Сами по себе си те представляваха страховита гледка, но нищо не всяваше такъв ужас в душите на въстаниците, както каменната рампа и мълчаливата закана за онова, което предстоеше.

– Никой не може да се противопостави на подобна армия – рече с треперещ глас Йоан. – Римляните ще изнасят жените ни, ще изколят децата ни, а нас ще превърнат в роби.

Елиезер затвори очи от мъка. Вече знаеше какво трябва да се направи. Бяха около деветстотин души. Като темен водач той нямаше друг избор, освен сам да вземе съдбовното решение. Обърна се с гръб към бойниците и погледна в очите по-младия мъж.

– По-скоро бих умрял, отколкото да понеса това – казва тихо той.

– Тогава какво ще правим?

– Ще предадем душите си на Бог – отвърна Елиезер. – Всички до един. Римляните не бива да заварят тук жив човек.

Но преди да се заеме с тази страховита задача, тряб-

ваше да изпълни още един особен дълг. Пресегна се към колана си и измъкна бляскавия меч, който бе донесъл със себе си от Йерусалим. Стиснал почтително бронзовата дръжка в двете си ръце, той повдигна острието към устните си, целуна хладната стомана и каза:

– Този меч трябва да се скрие. Каквото и да се случи, не бива да попада в ръцете на римляните.

Двамата коленичиха и се помолиха.

А после окончателните планове бяха приведени в изпълнение.

1

*Край Мийо, Средните Пиренеи, Южна Франция
2 декември, в наши дни*

Докато шофираше към дома в тъмната мъглива нощ, отец Фабрис Лалик видя отново колата зад себе си.

До този момент петдесет и три годишният свещеник бе разсъждавал над часовете, които бе прекарал със своите енорияши Пиер и Мадлен Робишон от близкото село Брианд, за да потуши поредния ожесточен спор помежду им. Негов дълг бе да спомага за решаване на семейните и социалните проблеми в паството, а Бог му беше свидетел, че размирните съпрузи Робишон често се нуждаеха от намесата му. В крайна сметка отново бе успял да изгладя отношенията им, но този път помирението бе постигнато с далеч по-големи усилия от очакваното.

Бордният часовник на фолксвагена показваше малко преди единайсет вечерта. Плътна мъгла обгръщаше долината на река Тарн и отец Лалик се взираше напрегнато в нощта, докато се отдалечаваше по обезлюденото шосе от Мийо. Нямахше търпение да се прибере в топлата си малка къща на края на селцето Сен Кристоф, където живееше от дълги години, да си налее една заслужена чашка арманяк и да се приготви за сън. Глътка бренди преди лягане щеше да му помогне да забрави собствените си проблеми и смътното усещане за тревога, което го бе обхванало през последните дни.

Фабрис въздъхна. Навярно всичко беше плод на въображението му. Може би отговорностите на професията вече му дотежаваха. Дали все пак не си струваше да послуша съвета на доктор Башлар и да излезе в ранна пенсия? Когато преумореният мозък започне да си съчинява страховити истории за дебнене и преследване, сигурно е редно собственикът му да намали темпото.

– Това е обяснението – помисли си той и вдигна едната си ръка от волана, за да потърка челото си. – Би било глупаво да си въобразявам...

Изведнъж купето на фолксвагена се изпълни с ярка светлина. Сърцето на свещеника подскочи и задумка бясно в гърдите; страховете му, попреминали за кратко, се върнаха с пълна сила. Отец Фабрис присви очи и погледна в огледалото за обратно виждане, като се опитваше да различи формата на фаровете.

Дали не беше пак онзи мерцедес? Същият, който го бе следил вчера на връщане от църквата в Сен Африк? А и предишния ден, и миналия вторник... Вперил очи в огледалото, свещеникът за малко не пропусна завоя и трябваше да свие рязко в последния миг, за да не излети от шосето.

– Проклетата мъгла! – промърмори ядосано той.

Но Фабрис Лалик шофираше от близо трийсет и пет години по тези пътища и познаваше всяка педя от тях. Скоро щеше да стане ясно дали наистина го следяха. Само момент... още малко... ето я отбивката! Той завъртя докрай волана надясно и даде газ по тесния заобиколен път, който също щеше да го отведе до Сен Кристоф. Погледна в огледалото. Нищо. Усети как пулсът му се нормализира. *Видя ли? Ти си идиот!*

След миг обаче фаровете отново се появиха и устата му пресъхна. Той взе още един остър десен завой, после ляв и навлезе дълбоко в плетеницата от междуселски пътища. Светлините не изчезваха от огледалото.

Притеснен да ускори повече, Фабрис стискаше силно

волана и се молеше плътната пелена да се вдигне. Още като момче бе скитал из тези гори и познаваше всяко кътче от тях, но сега дърветата, които изплуваха от мъглата, му приличаха на зловещи великани, протегнали към него хищните си нокти.

С треперещи ръце той извади телефона от джоба си и набра познатия номер. Отговор нямаше. Когато системата го подкани да остави съобщение, свещеникът заговори задъхано на английски, който му изневеряваше в обзелата го паника:

– Саймън... Аз съм, Фабрис. Онова, за което ти разказвах... Убеден съм, че пак се случва. Тази вечер, в момента. Мисля, че ме следят. Моля те, обади ми се веднага щом можеш.

Фаровете го следваха неотлъчно, вече бяха по-близо – ослепително бели в мъглата. Ами сега? Фабрис понечи да звънне на Бернар, шефа на местната полиция; имаше домашния му номер, запаметен в телефона си. Но по това време Бернар вероятно бе пресушил бутилка вино и дремеше пред телевизора.

После се сети за своя стар приятел Жак Рабие, чиято ферма се намираше само на километър от там, отвъд гората. Обезумял от страх, той настъпи докрай газта. След няколко спираци дъха остри завои и стръмни възвишения колата мина през познатата разнебитена порта на Жак и заподскача по изровения черен път към къщата.

Имотът тънеше в мрак, капците на прозорците бяха затворени. Фабрис изгаси двигателя, прекоси със залитане двора и заудря с юмруци по входната врата.

– Жак! – извика той.

Никой не му отговори. В далечината се чуваше कुчески лай. В следващия миг до слуха на Фабрис достигна още нещо: тих шум от гуми, търкалящи се по неравна повърхност, и приглушено боботене на двигател, твърде различно от тракането на стария пикап на Жак Рабие.

Когато фаровете се показаха между дърветата, Фабрис закукука през двора към големия дървен хамбар, където двамата с Жак бяха играли в детството си. Блъсна високата врата и се шумугна вътре миг преди фаровете на колата да го открият. Ослепителният им блясък проникваше през цепнатините между дъските, като отчасти осветяваше вътрешността на хамбара, покритите с брезент селскостопански машини и балите слама, натрупани до отсрещната стена.

Фабрис нямаше нужда да търси скривалище. Като деца с Жак бяха използвали празното пространство под дъските на пода за тайно убежище, щаб на бойните си операции, мостик на пиратски кораб; като юноши няколко пъти бяха водили там Валери и Мишел, за да пушат и да правят някои други, недотам прилични неща.

Докато Фабрис се препъваше в тъмното към капака в пода, за момент сърцето му се сви от страх, че Жак може да го е заковал или да е оставил някоя тежка машина отгоре. Но той си беше там, където го помнеше, позатрупан със слама и прахоляк. Треперещите му пръсти откриха ръба на капака и го повдигнаха със скърцане.

Отворът му се стори доста по-тесен от преди. След като провря с мъка широките си рамене, Фабрис усети пареща болка, сякаш острие на нож се бе впило в тила му. Сребърното кръстче, което носеше около врата си, се бе закачило на нещо и тънката верижка се бе скъсала. Но той нямаше време да ги търси. Затвори припряно капака над главата си и заслиза трوماво по дървената стълба в непрогледния мрак, като едва дишаше от ужас.

Това беше лудост. Та той, Фабрис Лалик, бе уважаван духовник, а не презрян беглец от закона. Не криеше нищо. Съвестта му беше също толкова чиста, колкото и професионалното му досие. Не му се налагаше да бяга от никого. И въпреки всичко някакъв непреодолим първичен инстинкт – тъй силен, че почти усещаше вкуса му

между стиснатите си зъби – му подсказваше, че се намира в смъртна опасност.

Вратата на хамбара се отвори. Над главата му се чуха стъпки. Като че ли бяха трима. Лъчите на фенерчетата им подскачаха насам-натам и проникваха през цепнатините на пода, докато бързо и методично претърсваха помещението.

Но кои бяха тези мъже? Какво искаха? Фабрис преглътна, за да потисне паниката. Не смееше да диша. Страхуваше се, че ще чуят ударите на сърцето му. Направи крачка още по-навътре в мрака, далече от светлината на фенерчетата.

Нещо докосна китката му и той едва не извика от ужас. Плъх. Фабрис отблъсна противното същество и то се изкатери панически по подпорната гредка, след което се провря през някаква дупка над главата му и се отдалечи по дървените дъски. Лъчите моментално се плъзнаха по посока на звука, като за миг се задържаха върху капак в пода, над който още се носеха частици прах.

Стъпките се приближиха.

– Плъх – чу се глас и Фабрис си даде сметка, че те разговарят на английски. – Няма го тук. Да вървим.

Свещеникът въздъхна от облекчение, когато долови как стъпките се отдалечават към вратата на хамбара. Мъжете си тръгнаха. След като чуеше колата им да потегля, щеше да изчака няколко минути и да излезе от скривалището си. А после какво? Трябваше ли да се върне при фолксвагена? Или пък да си тръгне пеша и да извика полиция? Да изчака Жак да се прибере?

Внезапният звън на телефона му разцепи тишината и прекъсна мислите му. Фабрис бръкна в джоба си и го извади ужасен. Проклетият апарат пищеше като сирена, а треперещите му пръсти трескаво търсеха бутона за изключване. На екрана беше изписано името на човека, който му звънеше: Саймън Аръндел.

Най-после пронизителният звук замлъкна, но беше

късно. Стъпките се връщаха, тежки и неумолими. През процепите нахлуваше светлината от фенерчетата. Той чу как капакът се повдига и един ослепителен лъч огря лицето му.

Отец Фабрис Лалик не беше борбена личност. През целия си съзнателен живот нито веднъж не се бе защитавал с груба сила, а съпротивата му срещу трима едри и мотивирани нападатели беше също толкова безполезна, колкото и уплашените му писъци: „Кои сте вие?“ и „Какво искате от мен?“, когато те го влачеха от хамбара към чакащия отвън мерцедес. След като му отнеха телефона, два чифта яки ръце го натъпкаха в багажника на колата и затръшнаха капака.

След секунди тялото на отец Фабрис подскочаше и се блъскаше в тясното пространство, докато колата се носеше по неравния черен път. В началото той удряше с юмруци по металния капак и крещеше с пълно гърло, но постепенно се отдаде на отчаянието и се сви на топка в тъмнината, безчувствен към движението на колата и хода на времето.

Едва когато капакът отново се отвори и мъжете се втренчиха безизразно в него, свещеникът си даде сметка, че пътуването е свършило. Те се наведоха и го издърпаха навън. Нощният въздух беше влажен и лепкав, под краката му имаше твърд бетон. Мерцедесът беше отбил в банката на широко и пусто шосе. През мъглата, която се стелеше като дим над асфалта, Фабрис видя собствения си фолксваген, паркиран няколко метра по-назад.

Той отчаяно се взираше в лицата на похитителите си за най-малката следа от човечност, но не откри нищо.

— Кои сте вие? — попита задавено. — Какво ще стане с мен?

Фабрис бързо разбра кой от тримата е предводителят. Беше с изпито лице и подвижни, но студени очи. Оредяващата му коса бе подстригана до същата дължина, както тъмната му няколкодневна брада. Другите двама стис-

каха здраво Фабрис под мишниците, а мъжът бръкна под черното си яке и извади пистолет. Без да продума, той посочи с цевта към отсрещната страна на шосето. Биячите, които държах Фабрис, го подкараха пред себе си в указаната посока. Свещеникът примигваше и клатеше невярващо глава, докато се приближаваха към края на пътя. Отвъд него имаше само мъгла.

В този миг Фабрис видя стоманения парапет и разбра къде се намират.

– О, не! – извика той. – Не, не, не...

Виадуктът Мийо. Най-високият мост в света, пренасящ една дълга отсечка от магистрала А 75 на триста метра височина над долината на река Тарн.

А краката му го носеха право към ръба.

Фабрис се съпротивляваше отчаяно, но силите му не стигаха, за да се отскубне от стоманената хватка, която го тласкаше към бездната.

– Защо? – изстена той, обзет от животински страх.

Внезапен порив на вятъра разпръсна мъглата и за миг Фабрис зърна дъното на пропастта. Подпорните колони на моста се извисяваха като гигантски кули, по-високи от шпиловете на катедрала. Фабрис се задъхваше. Не можеше да отрони и дума. Като по чудо успя да измъкне едната си ръка и се вкопчи с всички сили в металния парапет. Предводителят се пресегна безмълвно към него и разтвори пръстите му с такава брутална сила, че пречупи два от тях.

Фабрис дори не усети болка. Тялото му бе станало безчувствено от шока.

Мъжете го блъснаха през парапета. Отец Фабрис Лалик полетя напред и тялото му се запремята в мрачната бездна. Письците му постепенно заглъхнаха в нощта. Мъглата го беше обгърнала много преди той да се удари в далечната земя отдолу.

Докато тримата мъже крачеха обратно към мерцедеса, предводителят им извади мобилния си телефон.

– Работата е свършена – каза той, прекъсна връзката и седна зад волана.

Неговият колега, който бе докарал колата на Лалик, я остави там, където беше, с ключа на таблото. После се намести на задната седалка на мерцедеса.

В същия момент сътрудниците им в къщата на свещеника вече прехвърляха материалите на компютъра му – няколкостотин мегабайта абсолютно забранени порнографски изображения. Техният анонимен източник беше непроследим. Същото се отнасяше и за натрапниците в дома на отца.

Малко след като светлините на мерцедеса изчезнаха в мъглата и фолксвагенът остана сам на пустия виадукт, последните думи на отец Фабрис Лалик бяха съставени и разпратени по имейл до всички контакти в списъка на електронната му кореспонденция:

Скъпи приятели,

Когато четете това съобщение, аз вече няма да съм между живите. Моля ви да не скърбите за мен, понеже съм недостоеен за вашата скръб.

Срамът от греховете ми е бreme, което повече не съм в състояние да нося. Нека Бог се смили над мен за ужасните неща, които съм извършил.

2

Две седмици по-късно

Буреносни облаци бяха надвиснали заплашително над морето, когато поредна мощна вълна се разби в носа на ферибота „Роден“, собственост на компания „Сий-Франс“, и заля палубата с гъста завеса от бяла пяна и водни струи. Повечето от деветстотинте пътници, дръзнали

в този бурен декемврийски ден да прекосят Ламанша към английския бряг, се бяха скупчили на топло в баровете и фойетата на огромния кораб.

На палубата се виждаше самотен мъж. Беше облегнат на парапета, вдигнал нагоре яката на пооръфаното си кожено яке. Вятърът рошеше гъстата му руса коса, тялото му ловко се нагаждаше към люлеенето на ферибота. Присвил сините си очи срещу солените пръски на морето, мъжът се взираше на север, където скалите на Дувър едва се очертаваха в следобедния полумрак. Той дръпна от цигарата си и издиша облак дим, който бе отнесен мигновено от поредния порив на вятъра.

Казваше се Бен Хоуп. Наполовина англичанин, наполовина ирландец, току-що навършил четирийсет, но жилин и як като юноша. В младите си години беше служил като професионален войник, впоследствие бе напуснал британските специални части, за да се потопи в мрачния свят на международния бизнес с отвлечения и откупи.

Бен работеше на свободна практика и сам бе нарекъл себе си „консултант по кризисни ситуации“. Използваше методи и умения, за които обичайните правоохранителни органи нямаха или нужната подготовка, или съответните правомощия. Беше успял да върне значителен брой жертви на отвлечане на техните любящи семейства, като същевременно бе ликвидирал немалко от похитителите им.

В последните години за дом му служеше едно усамотено кътче в Нормандия – изоставената ферма „Льо Вал“, превърната в специализирана база за тактическа подготовка, където полицейски служби, военни подразделения, специалисти по преговаряне с похитители и дори застрахователи идваха, за да научат по нещо полезно от Бен и хората му. Светът си оставаше неспокойно място и клиенти не им липсваха.

Понякога на Бен му се отваряше служебно пътуване до Англия, но сега случаят не беше такъв. „Льо Вал“ не

работеше по Коледа, а той имаше две лични дела за уреждане, всяко от които по свой начин допринасяше за угрижения му вид, докато стоеше на палубата.

На следващата вечер трябваше да присъства на церемонията по откриването на новата концертна зала в Лангтън Хол – музикалната академия на графство Оксфордшър, създадена от Лай Луелин. Приживе Лай се бе прочула като една от най-талантливите оперни певици на планетата. Освен това беше първата любов на Бен, а впоследствие – много по-късно и за кратко – бе станала и негова съпруга.

Смъртта ѝ бе отворила в него рана, която никога нямаше да зарасне. А обстоятелствата около нея бяха тема, за която Бен избягваше да мисли, макар и кошмарите все още да го преследваха нощем. Човекът, който му бе отнел Лай, се казваше Джак Глас и я бе надживял само с няколко минути.

Като член на настоятелството на фондацията, носеща нейното име, той беше поканен да пререже лентата на величествената нова концертна зала, да произнесе реч и да връчи наградата на най-обещаващия млад оперен изпълнител, обучаващ се в академията. Бен не беше кой знае какъв оратор. Навремето, когато бе работил в специалните части, бе провел тихомълком стотици инструктажи на малки екипи от обучени мъже. Като експерт по тактически операции, беше свикнал да изнася лекции в познатата обстановка на класната стая в „Льо Вал“, но самата мисъл да се изправи на сцената и да говори пред многобройна публика го притесняваше. И все пак имаше отлична подготовка. А и това бе най-малкото, което можеше да направи в памет на Лай.

Втората причина за пътуването му до Англия го безпокоеше още по-силно. Едва след дълги, болезнени двумесечия той бе решил да се отбие в Лондон на път за Оксфордшър. В Лондон живееше доктор Брук Марсел, някога гостуващ лектор по психология на отвличането в

„Льо Вал“, впоследствие превърнала се в нещо много повече за него. Но както се развиваха нещата между тях след онзи ужасен скандал през септември, Бен не знаеше как тя ще реагира на внезапното му посещение. Едно обаче беше сигурно: през изминалите месеци Брук безумно му бе липсвала.

Когато фериботът спря в Дувър, Бен слезе на палубата, където се намираше колата му. Останалите пътници се качиха на новите си лъскави опели и нисани, а той отвори със скърцане ръждивата, очукана врата на някогашния военен лендроувър серия II, известен сред момчетата от екипа като „Льо Крок“, метна армейската чантата върху захабената съседна седалка и потегли в късния дъждовен следобед.

„Льо Крок“ не беше от онези автомобили, които могат да бъдат пришпорвани, и докато се придвижваше бавно към Лондон, Бен си помисли, че вероятно това е бил подсъзнателният му мотив да вземе стария лендроувър: той изобщо не изгаряше от нетърпение да стигне до целта на пътуването си. На два пъти го обзе силно изкушение да се откаже, да заобиколи Лондон и да продължи на северозапад към Оксфордшър; втория път беше на косяк да се поддаде, но тогава вече навлизаше в покрайнините на града, а къщата на Брук в Ричмънд беше едва на няколко километра.

– Майната му – каза си той. – И бездруго съм тук, нека видим какво ще излезе.

3

Дъждът заплашваше да се превърне в мокър сняг, когато Бен спря срещу голямата викторианска къща от червени тухли, в която живееше Брук. Изгаси двигателя и за миг си помисли за плоската бутилка в чантата си, която

при отпътуването от Франция бе напълнил с петнайсет-годишно малцово уиски. Вместо обаче да посегне към нея, Бен бръкна в джоба си, измъкна смачкан пакет „Голоаз“ и бензинова запалка „Зипо“. Беше готов на всичко, за да отложи момента, в който щеше да се изправи пред входната врата на Брук.

Докато седеше в джипа и пушеше, Бен наблюдаваше дъждовните капки, които се стичаха по стъклото, и се питаше за пореден път дали е разумно да се появи без предупреждение. После си спомни за събитията отпреди три месеца, довели личния му живот до пълна безизходица.

В досегашния си живот Бен така и не бе получил нужното спокойствие, но миналият септември се бе оказал прекалено натоварен дори за неговите представи. Не се случва всеки месец човек да бъде несправедливо обвинен в убийство, въввлечен в интрига с участието на руската мафия и преследван из цяла Европа от армия полицаи, предвождани от една особено амбициозна служителка на Агенцията за борба с тежката организирана престъпност на име Дарси Кейн.

Ала разминаването на косъм с опасността да бъде изтезаван до смърт, размазан в автомобилна катастрофа, вкаран в италиански затвор или ликвидиран от руски шурмови хеликоптер далеч не беше най-лошото, което му се бе случило през въпросния септември. Нищо от изброеното не можеше да се сравни с шока да види Брук в ръцете на друг мъж.

Ранен и бягащ от сигурна смърт, Бен се бе отправил към закътаната вила на Брук в португалската провинция, като бе очаквал, че ще я завари празна и ще може на спокойствие да събере силите си. Но се бе излъгал. Когато се приближи в тъмното, за своя изненада откри светлина в един от прозорците на долния етаж и надникна през щорите. Гледката го накара да се отдръпне от ужас. Брук и някакъв непознат мъж седяха на свещи и пиеха вино,

видимо току-що излезли от банята. Имаше едно-единствено възможно обяснение.

Бен си бе тръгнал незабелязано. От Португалия бе изминал опасен маршрут до Италия, а от там бе отишъл в Монако, Грузия и обратно в Рим. Междувременно двамата с Дарси Кейн бяха обединили силите си, за да победят престъпниците, които се опитваха да ги убият, и разкриха заговор в самото сърце на британското разузнаване. Една от най-тежките задачи на Бен бе да избяга от любовната хватка на – трябваше да си признае – изключително привлекателната чернокоса Дарси. Когато всичко свърши и двамата се освободиха от ангажиментите си в Рим, тя му даде ясно да разбере, че представата ѝ за уикенд във Вечния град не се изчерпва с посещение до Колизея и Сикстинската капела. „Не се отказвам лесно, така да знаеш – бяха последните ѝ думи, преди Бен да замине за Франция. – Накрая винаги хващам мъжа, когото съм си заплюла.“

Първото нещо, което Бен бе направил при завръщането си в „Льо Вал“, беше да провери кога е следващата лекция на Брук. После се погрижи да изчезне за двата дни, които тя щеше да прекара там. За претекст си измисли едно фиктивно пътуване до Нант, уж за оглед на нова алармена система за оръжейния склад, и от там до Париж за среща с въображаем клиент. В действителност се покри наблизо в един хотел във Валон. Даваше си сметка, че постъпва като жалък страхливец, но не му оставаше друг избор. По-скоро би се изправил на пътя на разярен бик, отколкото лице в лице с Брук.

Джеф Декър, бивш командос от британските специални части и дясна ръка на Бен в „Льо Вал“, не бе издържал на напрежението да го прикрива през цялото време и му бе позвънил на мобилния телефон.

– Господи, Бен! Какво ви става на вас двамата? Тя е объркана и разстроена. Най-напред се връща от отпуск, за да открие, че гаджето ѝ е арестувано и преследвано от

полицаи из цяла Европа, а сега ти я избягваш, сякаш е прокажена. Не може да продължаваш така, приятел!

– Не искам да говоря за това.

Брук си бе запазила самолетен билет от Шербур за Лондон в 7:15 вечерта на втория ден. Малко след осем, засрамен и намръщен, Бен се върна в „Льо Вал“ и отиде право в кухнята, за да си налее чаша вино. Беше толкова улисан в мислите си, че не усети чуждото присъствие в стаята.

– Нима си вярвал, че ще се прибереш тихомълком зад гърба ми? – попита тя с треперещ от вълнение глас.

Бен за малко не изпусна чашата. После рязко се обърна.

Брук се надигна от стола в ъгъла, където го бе чакала. Лицето ѝ беше зачервено, в зелените ѝ очи проблясваше ярост.

– Няма ли поне да ми кажеш коя е тя?

– Коя „тя“? – заекна Бен, напълно объркан.

Брук изсумтя презрително.

– Как коя? Ти за глупачка ли ме мислиш? Аз *говорих* с нея, Бен! Обади се тук, докато ти си играеше на криеница с мен.

– Не разбирам.

– Така ли? „Чудесно си прекарахме в Рим. Трябва да го направим пак някой път.“ Това звучи ли ти познато?

Известно време Бен я наблюдаваше недоумяващо. После му просветна.

– Имаш предвид Дарси Кейн ли? – Още докато го изричаше, си даде сметка колко глупаво звучи.

Очите на Брук се замъглиха, по бузата ѝ се стече сълза.

– От всички мъже на света, Бен Хоуп, за теб *последно* бих предположила, че си способен на подобно нещо. А дори нямаш куража да ми го кажеш в лицето.

– Моля те, престани. Това е безумие!

– Какво си правил в Рим?